

Medvedia roklna

Bärenschützklamm

09. júl 2016

Po krásnom horúcom prázdninovom týždni nastupuje víkend, kedy máme naplánovanú ďalšiu turistickú akciu. Tentoraz je to Rakúsko, kraj Steiermark na západnom okraji Fischbacherských Álp, prechod turisticky atraktívnej tiesňavy Medvedej rokliny a výstup na výhľadový vápencový vrch Hochlantsch. Odchádzame z Oslian pred pol druhou hodinou ráno v počte 60 turistov. Je hlboká noc, snažíme sa niečo dospať, pred nami je dlhá cesta autobusom. Po necelých šiestich hodinách vystupujeme v malebnej podhorskej rakúskej dedinke Mixnitz na železničnej stanici. Pešo sa presúvame na koniec dediny, vstupujeme po kamenitej ceste do lesa a po necelej hodinke sme pred bránou rokliny. I keď bola štrková cesta lesom pohodlná, sústavné stúpanie dalo zabrať hneď na začiatku. Bärenschützklamm je považovaná za jednu z najkrajších tiesňav celého Rakúska. Roklina bola prvý raz sprístupnená pred viac ako sto rokmi a v roku 1978 vyhlásená za prírodnú pamiatku. Je tu osadených 49 drevených rebríkov a 115 lávok a mostíkov s počtom 2900 stupienkov. Celková dĺžka je približne 1400 m s prevýšením 450 m. Vstup je vo výške 750 m n. m. a východ vo výške 1200 m n. m. Pred roklinou robíme prestávku, aby sme sa všetci zhromaždili a mohli tak absolvovať prehliadku. Zaplatíme spoločné vstupné a dobrodružstvo začína. Roklina bola fascinujúca. V diaľke nás vívalo množstvo drevených rebríkov, ktoré sa kľukatili smerom hore do neznáma. Okolo nás hučala voda, takmer sme jeden druhého nepočuli, lebo silný prúd vodopádov prehlušili všetko. Pri Veľkom vodopáde, ktorý sa prerezával cez vápencovú stenu spomaľujeme a všetku tú nádheru a nespútanú silu vody musíme nafotiť. Rakúšania tušili, že tento Grosser Wasserfall zaujme každého, postavili v rebríkovej ceste menšiu vyhliadku, aby boli návštevníci k padajúcej vode čo najbližšie. Opatrne sme po menších skupinkách pokračovali smerom hore a vychutnávali úžasný pohľad nadol. Fotoaparáty sme mali stále po ruke a bolo zbytočné ich vypínať. Každým krokom po drevenom rebríku sme boli v nemom úžase, čo všetko dokáže príroda vytvoriť. Obdivovali sme stromy vrastené do skál, ktoré svojou zeleňou umocňovali nádheru rokliny. Rebríky lavičky naberali na strmosti a vodopády na kaskádovitosti. Hukot vody bol ohromujúci, rovnako ako malé jazierka s priehľadnou krištáľovo čistou vodou. V záverečnej časti rokliny, až k poslednému rebríku, sme šli po rovinke popri potôčiku. Za posledným rebríkom s č. 164 bol už konečný, pomerne strmý výstup až na koniec cesty. Ďalej sme pokračovali kamenitou cestou ku chate. Akonáhle sme opustili vodu, každý ďalší presun sa nám zdal nekonečne dlhý. Vychádzame z lesa na čistinku a po ľavej strane zbadáme drevenú chatu s terasou. Vytúžený oddych, obed, pívko, káva, to všetko sme vítali s úľavou po náročnom výstupe. Postupne po menších skupinách všetci prichádzame ku chate, nakoľko presun roklinou bol zdĺhavý, miestami nebezpečný a všetka tá nádhera musela byť zachytená v podobe desiatok úžasných záberov. Po prestávke sa rozdelíme na dve skupiny, jedna odchádza opačnou stranou dolu k vodnej nádrži Teichalse a druhá križom cez lúku strmo hore lesom zakončiť dnešnú túru výstupom na vrchol Hochlantsch. Trasa bola po kamenistom lesnom chodníku. Obloha sa miestami pokryla šedými mrakmi a zatienila horúce slnko. Prvé kvapky v podobe drobného dažďa nenechali na seba dlho čakať. Obliekame pršiplášte a ideme ďalej. O chvíľu nie je po daždi ani stopy. Cesta nahor je náročná, strmá, dáva zabrať. Po dlhšom oddychu na chate bola nekonečná a chvíľami nohy nechceli poslúchať v rýchlejšom tempe. Výhľady po celej trase boli nádherné. Dolina pod nami bola zaliata slnkom, medzi stromami vykúkali strechy chatiek a v diaľke sa črtala veža kostolíka. Posledné metre výstupu, vychádzame z lesa a z vápencových skál hrebeňom smerujeme k vrcholu, na ktorom je osadený vysoký kríž s napnutými železnými reťazami. Na samotný vrchol sa trochu musíme vyštverať, nebezpečné skalnaté bralá nás nabádajú k väčšej ostražitosti. Stretlo sa tu veľa ľudí. Pod krížom sa všetci zhromaždíme, vyberáme vlajku, cvak a je to zvečnené na pamiatku. Zídeme do zavesenia na malý oddych, lebo vietor hore silno fúkal. Všetka naša námaha bola odmenená v podobe neskutočne nádherných výhľadov. Pomaly sa poberáme nadol a je nám jasné, že podobne ako pri zostupe z Kráľovej hole, i tu dostanú naše kolená poriadne zabrať. Kľukatou cestou cez

posledné zvyšky kosodreviny vchádzame do príjemnej tône lesa. Všade okolo nás počuť neutíchajúci spev vtákov a tráva posiatá množstvom lúčnych kvetov sú ako balzam na dušu. Veselo si pospevujeme, máme radosť, že sme všetko zvládli. Z lesa schádzame na lúku k vodnej nádrži až k autobusu. Malý oddych, zhadzujeme vaky a prezliekame spotené tričká. Presúvame sa k reštaurácii, objednávame pívko, kávu, ľadové maskrty ako za odmenu vydareného dňa. Času máme neúrekom, je treba dodržať nútenú prestávku autobusu. Niektorí dali prednosť leňošeniu v tráve, na lavičke, či na drevenom lehátku na brehu tajchu. Iní objavujeme okolie. Trávnatou cestičkou sa dostávame k náučnému chodníku, ktorý sa nachádza vedľa vodnej nádrže. Náučné tabule opisujú flóru a faunu okolia. Po celej trase kráčame po akejsi drevenej podlahe, po ňou sa nachádza vlhký terén pripomínajúci mokrade. Čistá hladina malého potôčika lemovala lúčne porasty s množstvom kveteny od margarétok cez nezábudky, blyskáče, materinu dúšku, až po nádherné vysoké zakvitnuté byliny horca. Na brehu tajchu si ešte doprajeme oddych na drevených lehátkach. Vychutnávame posledné okamihy, pohľad na hory a ustupujúce slnko. Nástup do autobusu, vytúžená, ale dlhá cesta domov ukončuje dnešný deň. Ani nie po pol hodinke jazdy autobus pohltilo ticho. To sme dopriali nášmu telu a duši úplný oddych v podobe spánku. Pred polnocou sa naše sobotné putovanie ukončilo. Určite i táto akcia je považovaná za vydarenú. Bola náročná, ale o to pútavejšia. Veď čaro prírody nie je len v nádhernej pestrosti lesov, či majestátnosti vrchov, ale aj v nespútanej sile vody.

Ľudmila Foltánová